

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑσπευγίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παρθεῖν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπευγίου δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 31 Αὐγούστου 1896

Ἔτος 1896.—Ἀριθ. 35

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 265)

Καὶ τότε μετὰ τοῦ Τσου-Τσουκ καὶ αὐτοῦ συνήφθη ἀρκετὰ ζωηρὰ συνομιλία, τὰ κυριώτερα μέρη τῆς ὁποίας μετέφραζεν ὁ κύριος Σέργιος πρὸς τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ.

Τὸ συμπέρασμα ἦτο ὅτι οἱ ναυαγοὶ ἐθεωροῦντο ὡς αἰχμάλωτοι καὶ θὰ ἐκρατοῦντο εἰς τὴν νῆσον Κοτενλγῆ, ἕως οὐ ἤθελον πληρώσει ὡς λύτρα τρεῖς χιλιάδες ρούβλια.

«Καὶ πῶς διάβολο νὰ τα εὕρωμεν! ἀνέκραξεν ἀπελπισ ὁ Κασκαμπέλ. Αὐτοὶ οἱ ἀρκουδάνθρωποι θὰ σας ἐκλεψαν ὅσα χρήματα εἴχατε εἰς τὴν ἀμαξάν!»

Εἰς ἓν νεῦμα τοῦ Τσου-Τσουκ οἱ αἰχμάλωτοι ὠδηγήθησαν ἔξω. Εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ περιφερόνται: ἀνὰ τὸ χωρίον, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ ἀπομακρυνῶνται πολὺ, εὐθὺς δὲ ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἐνόησαν ὅτι τοὺς ἐπέβλεπον αὐστηρότατα. Ἀλλως τε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐν μέσῳ χειμῶνι, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ δραπέτεύσουν πρὸς τὴν ἡπειρον.

Ὁ κύριος Σέργιος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ διηθύνοντο ἀμέσως πρὸς τὴν «Εὐδρόμου Οἰκίαν». Ἐκεῖ μέγα πλῆθος ἰθαγενῶν συνωστίζοντο ἐν ἐκστάσει πρὸ τῶν μορφασμῶν τῶν Τζῶν Μπούλ, ἐπειδὴ δὲ οὐδέποτε εἶχον ἴδῃ πιθήκους, ἐφαντάζοντο χωρὶς ἄλλο ὅτι τὸ πυρρότριχον ἐκεῖνο τετράχειρον ἀνῆκεν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φυλὴν. Ὅταν εἰς τῶν ἰθαγενῶν ἠθέλησε νὰ τον ἐγγίσῃ ὁ πίθηκος τὸν ἐδάγκασε μέχρις αἵματος.

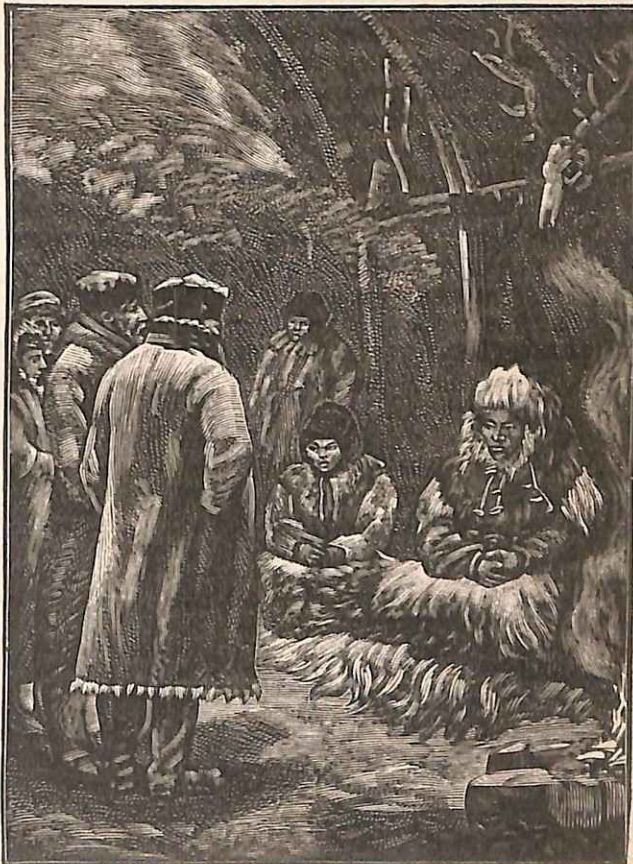
«Μπράβο, Τζῶν Μπούλ! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέκος. Δάγκανέ τους! δάγκανέ τους δυνατὰ».

Ὅπως δὲποτε τὸ πραξικόπημα τοῦτο ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ ὀλεθρίας συνεπείας διὰ τὸν τολμηρὸν πίθηκον, ἐὰν δὲν ἐλλοχεύεν ἀμέσως τὴν προσοχὴν τῶν ἰθαγενῶν ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ζίκου, ὁ ὁποῖος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ κλωβίον του καὶ περιεπάτει. Ὅπως οἱ πίθηκοι, καὶ οἱ παπαγάλοι ἦσαν ἄγνωστοι εἰς τὸ ἀρχιπελάγος τῆς Νέας

Σιθρίας. Φαντάζεσθε λοιπὸν τὴν ἐκπληξὴν τῶν ἰθαγενῶν, ὅταν ἤκουσαν τὸν Ζίκον νάρθρων κα-θαρῶτα λέξεις. Ἐν πτηνὸν ἐκεῖ νὰ ὁμιλῇ ὡς ἄνθρωπος! Τοῦτο τοῖς ἐπροξένησε φόβον, ὡς ἂν αἱ λέξεις ἐκεῖνοι ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ στόμα κανενὸς τῶν εἰδῶλων των. Καὶ ἔπασαν κατὰ γῆς πρη-νῆδον. Καὶ ὅταν ὁ Ζάκος, παροτρυνόμενος ὑπὸ τοῦ Κασκαμπέλ, ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ ὡς μαινόμενος, οἱ ἰθαγενεῖς ὅλοι ἐτράπησαν εἰς ἄτακτον φυγὴν, πρὸς μεγίστην θυμηδίαν καὶ ἀγαλλίασιν τῆς οἰκογενείας, ἡ ὁποία ἔμεινεν ἐκεῖ μόνη.

Προφανῶς ὁ Τσου-Τσουκ ἀφινεν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Κασκαμπέλ τὴν «Εὐδρόμου Οἰκίαν», ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἐκεῖνοι ἔσπευσαν νὰ ἐπωφεληθῶν τῆς εὐμενοῦς παραχωρήσεως καὶ νὰ ἐγκατασταθῶν εἰς τὴν προσιλλῇ τῶν κατοικίαν. Βεβαίως οἱ Νεο-Σιθριανοὶ τὴν εὕρισκον πολὺ κατωτέραν τῶν ὑπὸ τὴν χιόνα τρωγλῶν των.

Οἱ ἰθαγενεῖς εἶχον ἀρπάσῃ ἐκ τῆς ἀμάξης ἀντικειμένα τινα ὀχι πολὺ σημαντικά, βεβαίως δὲ ἡ ζημία θὰ ἦτο μικρά, ἂν δὲν τοῖς εἶχον κλέψῃ καὶ ὅλα τὰ χρήματα τοῦ κ. Σεργίου—τὰ ὅποια ὅμως ὁ Κασκαμπέλ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τοῖς ἀφίσῃ οὔτε ὡς λύτρα. Ὅπως δὲποτε ἔπρεπε νὰ ἦσαν εὐχαριστημένοι πρὸς τὸ παρὸν, διότι ἐπανεύρισκον τὴν αἵθουσάν των, τὸ ἐστιατόριόν των καὶ τὰ δωμάτια τῆς «Εὐδρόμου οἰκίας», ἀντὶ τοῦ ἐλλεινοῦ ἐκείνου ὑπογείου τῶν Τουρκέφ. Ἀλλως τε δὲν τοῖς ἐλείπον οὔτε τὰ στρώματα, οὔτε τὰ σκεπάσματα, οὔτε τὰ οἰκτικὰ σκεύη, οὔτε αἱ προμήθειαι τῶν τροφίμων, τὰ ὅποια, φαίνεται, δὲν εὗρον τοῦ γούστου των οἱ ἰθαγενεῖς. Ἐὰν ἦτο

«Ὁ Τσου-Τσουκ ἐφαίνετο ὡτὲ πεντηκοντούτης» (Σελ. 267, στ. α'.)

ἀνάγκη νὰ διαχειμάσουν, παραδοκοῦντες τὴν κατὰλληλον εὐκαιρίαν, διὰ νὰ δραπέτεύσουν ἀπὸ τὴν νῆσον Κοτενλγῆ, ἡδυναντο καλλίστα νὰ διαχειμάσουν ἐκεῖ.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἂν οὐ εἶχον πλήρη ἐλευθερίαν νὰ πηγαίνουσιν, ὁ κύριος Σέργιος καὶ οἱ σύντροφοί του ἀπεφάσισαν νὰ ἐλθουν εἰς ἀγέσεις μετὰ τῶν δύο ἐκείνων ναυτῶν, τοὺς ὁποίους κάποιον ναυάγιον βέβαια θὰ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν Λιακῶφ. Ἴσως θὰ ἠδύναντο, συνεννοούμενοι καὶ συνεργάζομενοι μετ' αὐτῶν, νὰ διαφύγουν τοὺς φρουροὺς τοῦ Τσου-Τσουκ καὶ νὰ δραπέτεύσουν εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας κατηναλώθη πρὸς τακτοποίησιν τῶν πραγμάτων ἐντὸς τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας», ἡ ὁποία εἶχε γίνῃ ἄνω-κάτω. Ἡ τακτοποίησις

σως τὸν ὑπαινιγμὸν μου καὶ γελάσας ἀπήντησεν:

— Ἐχει βεβαίως. Ἀλλὰ διὰ τὴν πᾶν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως» δὲν θὰ περάσετε ἀπὸ ἐκεῖ... Ἐκτὸς ἂν χιονίζῃ, καὶ περάσετε ἐπίτηδες διὰ τὴν ἰδίαν ἂν ἐφρονίμευσαν ἀπὸ πέρσου...

Καὶ ἐδῶ ἀπεχωρίσθημεν.

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Φωνὴ ἀπὸ κάτω. — Ἀλέκο! κατέβα λοιπὸν! ποῦ εἶσαι;

Ἀλέκος. — (Σκουπιζόμενος μὲ τὴν ἡσυχίαν του). Δὲν μπορῶ τώρα... νύνομαι... ἀφῆστέ με!

Ἡ Φωνή. — Μὰ ἔλα, σοῦ λέγω. Ἦλθε ἡ «Διαπλάσις».

Ἀλέκος. — (Περιχαρῆς). Ἡ «Διαπλάσις»;

Ἡ Φωνή. — Ναι! σοῦ ἔχει καὶ ἀπάντησιν εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν...

Ἀλέκος. — (Σκουπιζόμενος πολὺ βιαστικά). Τὴν ἄμέσως! ἔφθασα! ἔφθασα ἔτι στιγμή!!!

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[AMERICANIKON MYSTOTOPHMA]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 269)

— Σὲ πειράζει ἡ θάλασσα; ἤρωτησεν ὁ Φίλιππος.

— Δὲν ἤξεύρω.

— Καὶ πῶς ἔκαμες νὰ μὴν πεθάνῃς τῆς πείνας;

— Δὲν ἤξεύρω· νά, μὰ μέρα, κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πῶς, βρέθηκα εἰς τὸ κατὰ-στρωμα τοῦ πλοίου· οἱ ναυταὶ πού με ἔβλεπαν, γελοῦσαν καὶ μου ἔδωσαν ἀπὸ τῇ σοῦπά τους.

— Φαίνεται ὅτι κάποιος θὰ σ' εὕρηκε εἰς τὸν κρυφὸν σου καὶ θὰ σε ἀνέβασε ἐπάνω, εἶπεν ὁ Φίλιππος. Ἄς εἶνε! Αὐτὸ ὅμως που ἔκαμες δὲν εἶνε καλὸ πρᾶγμα. Τὶ θὰ γίνῃ τώρα ἡ καίμενη ἡ Κελίνα;

— Δὲν βαρύνεσθε! Ἐκείνη θὰ εἶνε πολὺ εὐχαριστημένη πού μ' ἐξεφορτώθηκε. Καὶ μάλιστα θὰ νομίζῃ πῶς ἐπνίγηκα, ὦ, θὰ το ἔχῃ γιὰ βέβαιο, γιατί καθὼς ἐφευγα, ἔρριξα ἐπίτηδες εἰς τὸ ποτάμι τὸ καπέλο μου καὶ τὴ βλοῦζα μου.

— ὦ, Λίλυβελ! εἶπεν ὁ Φίλιππος. Τί καχὸ ἦταν πάλι αὐτό! Ἡ καίμενη ἡ Κελίνα. Καὶ εἶνε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε;

— Τὸ περασμένο φθινόπωρο. Ἐῤῥατε ἓνα χρόνον πού ἐλείπατε καὶ ἔλεγα πῶς δὲν θὰ ξαναγυρίσετε πειά.

— Καὶ τί ἔκαμες τόσο καιρὸ; Πῶς ἐζοῦσε; Ποῦ;

— Νά, ἐδῶ, εἶπεν ὁ Λίλυβελ, σὲ μιὰ κυρία μαύρη, πού ἔχει οἰκοτρόφους. Ἦσαν ὅμως πολὺ φιλόργητοι. Νά, μ' ἔδειρε γιατί ἐπῆρα κάτι λεπτὰ, πού εἶχαν πέσει κάτω ἔς τὸ πάτωμα. Ἐκείνη ἤθελε νὰ τῆς τα δώσω· μὰ ἔλα πού ἐγὼ ἤθελα καλλίτερα νὰ τα κρατήσω! Τότε λοιπὸν ἐκείνη μ' ἐκτύπησε καὶ ἔκραξε ἓνα ἄστυ-φύλακα νὰ με πάρῃ ἔς τὴ φυλακή. Ἐγὼ λοιπὸν τὸ ἔβαλα ἔς τὰ πόδια, καὶ δὲς του δρόμο! Οἱ μάγκες λοιπὸν μ' ἐπῆραν ἀπὸ πίσω καὶ ἄρρισαν νὰ με κτυποῦν... καὶ ἂν δὲν ἦσαστε σεις, κύριε Φίλιππε...

— Καίμενο παιδί! εἶπεν ὁ Φίλιππος μετὰ συμπαιθείας, βλέπω ὅτι δὲν εἶσαι διόλου εὐτυχισμένος... Ἀλλὰ δὲν ἔκαμες καλὰ νὰ μὴ δώσης εἰς τὴν κυρία σου τὰ λεπτὰ που βρήκες κάτω... Αὐτὰ τὰ λεπτὰ δὲν ἦταν δικά σου.

— Δὲν ἦταν δικά μου; Μὰ ἀφ' οὗ τὰ βρήκα κάτω; Μήπως τα ἔκλεψα;

— Ὁ Φίλιππος ἐνόησεν ὅτι ἦτο ἀνωφελὲς νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ διδάξῃ τὸν Λίλυβελ τί θὰ πῇ ἡ δίκη οὐ καὶ τί ἡ δίκη οὐ καὶ τὴν ἰδέαν αὐτῆς καὶ ρίψας βλέμμα οἴκτου ἐπὶ τῶν καταξέσχισμένων ἐνδυμάτων τοῦ Λίλυβελ ἤρκεσθαι νὰ τῷ εἴπῃ:

— Ἐλα τώρα, μὴν κλαῖς καὶ ἔλα εἰς τὸ σπίτι μαζί μου· θὰ παρακαλέσω τὴ μητέρα νὰ σου δώσῃ μερικά φορέματα ἀπὸ τὰ δικά μου καὶ θὰ σε περιποιηθῶ.

Καὶ ὁ Φίλιππος, σταματήσας ἄμαξαν διερχομένην ἐκεῖθεν, ἐστῆλθε μετὰ τοῦ Λίλυβελ καὶ ἐκάθησε πλησίον του, μὲ ὅσῃν ὑπερηφάνειαν θὰ εἶχεν, ἂν ὁ σύντροφός του ἐφόρει ἐνδύματα μετάξινα ἢ βελούδινα.

Μετ' ὀλίγον ἀνῆρχετο δρομαίως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας Ἐνσορτ, χω-

ρὶς καὶ νὰ κτυπήσῃ τὴν θύραν ἀπὸ τὴν βίαν του.

— Μαμμά, μαμμά! τῇ ἐφώνησε περιχαρῆς. Ὁ Λίλυβελ εἶνε ἐδῶ.

— Ποῖος Λίλυβελ; ἤρωτησεν ἡ κυρία Ἐνσορτ, ἡ ὁποία δὲν ἐνεθυμείτο βέβαια πολὺ ζωνθῶς τὸν παλαιὸν φίλον τοῦ θεοῦ της υἱοῦ.

— Πῶς; δὲν τον θυμᾶσθε, μαμμά; εἶπεν ὁ Φίλιππος κατὰ πληκτος, τὸν Λίλυβελ, καλέ, τὸ παιδί τῆς Κελίνας;

— Ἄ, ἂ, εἶπεν ἡ κυρία Ἐνσορτ· τώρα θυμοῦμαι· εἶνε ἐκεῖνο τὸ ἀραπάκι τῆς Νέας Ορλεάνης πού ἤλθε μαζί σου εἰς τὸ σπίτι ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ ἔφερε τὰ πράγματά σου.

— Ναι, ναι, αὐτός! Νὰ ἰδῇτε τί κουρέλια φορεῖ καὶ πῶς κρύνει ὁ κοῖμένος. Τὸν εὗρηκα εἰς τὸ δρόμο. Ἦλθε ἀπὸ τὴν Νέα Ὀρλεάνη καὶ γιὰ πολὺν καιρὸ μὲ ἀναζητοῦσεν εἰς ὅλη τὴν Ὀρχή! Κάτι παλὸν παιδί εἰς τὸ δρόμο τὰ ἔβαλαν μαζί του, γιατί ἐνόμιζαν ὅτι δὲν εἶχε κανένα νὰ τον ὑπερασπίσῃ· ἀλλὰ καθὼς μὲ εἶδαν τὸ ἔκοψαν λάσπη, σὰν ἄνθρωποι πού ἦσαν! Ἄς μὴν ἐφευγαν ὅμως καὶ θὰ ἔβλεπαν!

— Τί λές, Φίλιππε! ἤθελες τώρα νὰ πιασθῇς ἐσὺ μὲ τὰς μάγκες τοῦ δρόμου!

— Μὰ πῶς ἤμπορῶς νὰ τὰ φέρω νὰ πειράζω τὸν Λίλυβελ, μαμμά;... Τώρα τί λέτε, ἤμπορῶ νὰ του δώσω μερικά ἀπὸ τὰ φορέματά μου; Ἐγὼ ἔχω τόσα! Ἦμπορῶ νὰ εἰπῶ καὶ τοῦ κυρίου Βασίτου νὰ του δώσῃ λιγάκι νὰ φάγῃ; Καὶ... ἤμπορῶ νὰ τον πάρω ἐδῶ, νὰ μείνῃ μαζί μας;

— Νά μείνῃ ἐδῶ! Αὐτὸ νὰ το βγάλῃς ἀπὸ τὸ νοῦ σου! Εἶνε ἀδύνατον! Πρῶτον δὲν ἔχομεν τόπον διὰ νὰ τον βάλωμεν· ἔπειτα καὶ νὰ εἶχαμεν, ἡ λαϊκὴ Ἐνσορτ δὲν θὰ μας ἐπέτρεπε ποτὲ νὰ τον κρατήσωμεν.

— Σταθῆτε! Ὁ Λίλυβελ εἰμπορεῖ νὰ μείνῃ εἰς τὸν σταῦλον μαζί μὲ τον Θωμᾶν. Ἄν παρακαλέσω τὸν Θωμᾶν, πιστεύω ὅτι θὰ το παραδεχθῇ εὐχαρίστως.

Ἡ κυρία Ἐνσορτ εὐρέθη εἰς μεγάλην ἀμνηχανίαν.

— Παιδί μου, εἶπε, δὲν ἤμπορῶ νὰ ποφασίσω τίποτε περὶ αὐτοῦ, πρὶν ἐρωτήσω τὸν πατέρα σου. Ὅπως δὲ ποτε εἰμπορεῖς νὰ δώσης εἰς τὸν Λίλυβελ τὴν φορεσιά που ἐφοροῦσε τὸν περασμένο χειμῶνα καὶ νὰ παρακαλέσης τὸν Βασίτον νὰ του δώσῃ τίποτε φαγητόν. Ἄν θέλῃς μάλιστα, πήγαίνε τον εἰς τὸν σταῦλον, πρὸς τὸ παρὸν· ἀλλὰ διὰ νὰ μείνῃ ἐδῶ ὀριστικῶς, σοῦ εἶπα, πρέπει πρῶτα νὰ ἰδῶ τί λέγει ὁ πατέρας σου.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 48ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Προταθέντος ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 29 Ἰουνίου 1896

Ἀλλὰ καὶ ὁ σωρὸς τῶν ὑπολειφθέντων 157 διηγημάτων, ἐκαθάρίσθη εὐθὺς ἀμέσως ἀπὸ 72, ἀπορριφθέντα μὲ τὴν πρῶτην ἀνάγνωσιν ὡς ἐντελῶς νηπιακὰ ψελλίσματα, ἀνύστακτα καὶ ἀνορθόγραφα, ἀνάξια τελοςπάντων οἰασθήποτε μνείας. Ὡστε ὁ ἀγὼν θὰ περιορισθῇ μόνον μετὰ 85 διηγημάτων.

Προσεπάθησαν νὰ ἐρμηνεύσουν ἀπλῶς τὰς εἰκόνας τοῦ Διαγωνισμοῦ, (καὶ οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν τὸ κατῶρθωσαν μὲ ἀσημάντους ἐλλείψεις, ἀπέναντι ὀλίγων ἄλλων, οἱ ὅποιοι παρεξήγησαν τὰ πράγματα), οἱ ἐξῆς: Ἐστὶς Πάρθεος (ἡ ὁποία τὸν κύριον τοῦ ποδηλάτου ὀνομάζει Δερνὺ, ἐκλαβοῦσα, φαίνεται, αὐτὸν ὡς γάλλον) Χρυσόφει, Αἰών, Ἰωνίς (πιστοτάτη εἰς τὴν ἐρμηνείαν της) Μονογενής (μὲ ὀλίγας παρεξηγήσεις) Δημ. Ν. Χατζήσκος. Γέρων τοῦ Ὑμηττοῦ, Δὸν Κιχώτης (ὁ ὁποῖος ἔγραψε πολὺ βιαστικά), Λεωκωσία τῆς Κῦ· προῦ (ἡ ὁποία ἐξάγει καὶ ἐν μικρὸν συμπέρασμα ἐκ τῆς διηγῆσεως), Κοραλλιογενής Νῆσος, Παραδείσιον Πτηνόν, Νικητῆς τῶν Θερμοπυλῶν, Ἀντώνιος Σ. Παυλίνης, Καλὸς Γεῖτων (πολὺ βιαστικὸς καὶ αὐτός), Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας, Ἀραμῆς, Ἀνεμώνη, Ποιήτρια Σαπφώ, Κερκυραϊκὴ Μελίσσα, Ἀθ. Στ. Μουλούλης, Συριανὴ Σφίγξ, Πανχ. Δ. Πλατύκας, Μόσσα Πολύμνια, Κλέαρχος Ι. Ξενάκης. Περὶ τῶν Πήγασος καὶ Γενναῖος Ἐλλήνων, (ὁ ὁποῖος ἔστειλε τὸ συντομώτερον διήγημα).

Οἱ διηγηματογράφοι τῆς σειρᾶς αὐτῆς ἔγραψαν μὲν καλὰ οἱ περισσότεροι, μὲ ὀλίγα σχετικῶς ὀρθογραφικὰ λάθη καὶ μὲ ἀσημάντους ἀσυνταξίας (ἀρκετοὶ δὲ ὀρθότατοι καὶ πιστότατοι ἐν γένει, ὅπως ἡ Συριανὴ Σφίγξ π.χ.) ἀλλὰ δὲν κατῶρθωσαν νὰ ἐμπνευσθοῦν ἐκ τῶν εἰκόνων πρὸς συγγραφὴν ἔργου αὐτοτελοῦς, δυναμένου νὰ δημοσιευθῇ καὶ ἄνευ αὐτῶν. Ἐκτὸς τούτου τὸ ὕψος των εἶνε πολὺ ἐξῆς, πολλὸ πεζόν, ἐκτὸς σπανισμάτων ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐξαιρέσεων.

Κατὰ τοῦτο μόνον ὑπερβαίνει τοὺς προηγουμένους ἡ ἐπομένη σειρά τῶν μικρῶν διηγηματογράφων. Καὶ ἀπὸ αὐτοῦς λείπει καθολοκληρίαν ἡ ἐμπνευσις· καὶ αὐτοὶ περιορίσθησαν εἰς ἀπλὴν ἐρμηνείαν τῶν εἰκόνων. Ἀλλὰ τὸ ἔκαμαν μὲ κάποιαν χάριν, μὲ κάποιαν εὐφυΐαν, μὲ κάποιαν ἀνθρωπότητα ὕψους, διὰ τὴν ὁποίαν εἶνε πολὺ ἀξίεπαινοι. Εἰς τὴν σειράν αὐτὴν ἀνήκουν τὰ διηγήματα τῆς Ἀθιγγανίδος, τῆς Δρόσου τῆς Πρωίας, τοῦ Ναστράδιν Χόντζα, τοῦ Κολοσσίου τῆς Ρόδου (ὁ ὁποῖος τὸν μάγειρον τὸν λάμνει φανόκορον, ἴσως διότι πλησίον του εὕρεται καὶ

ἐκεῖνος ὁ φανός), τῆς Βασιλίσσης τῶν Μελισσῶν, τοῦ Γενναίου Καλλικρατίδα, τῆς Λευκῆς Περιστερᾶς, τῆς Εὐαίσθητου Καρδιάς, τῆς Χρυσόκερω Ἐλάφου, τοῦ Ναύτου τοῦ Αἰγίου, τῆς Χρυσῆς Βροχῆς, τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου, τοῦ Ἀλεξάνδρου Σ. Οἰκονομίδου καὶ τοῦ Χρυσάετου.

Εἰς πολὺ ἀνωτέραν θέσιν ὅλων τῶν προηγουμένων πρέπει νὰ κατατοχθοῦν τὰ διηγήματα τῆς τρίτης σειρᾶς. Οἱ μικροὶ διηγηματογράφοι ἐνόησαν ἐδῶ περὶ τίνος πρόκειται. Ἐκύτταξαν καλὰ τὰς εἰκόνας καὶ ἐξ αὐτῶν προσεπάθησαν νὰ ἐμπνευσθοῦν, νὰ γράψουν διήγημα πλήρες, δυνάμενον νὰ δημοσιευθῇ καὶ ἄνευ τῶν εἰκόνων. Δὲν περιορίσθησαν διηλαθὴ εἰς δουλικὴν αὐτῶν ἐρμηνείαν. Συνεπλήρωσαν τὰ κενὰ διὰ τῆς φαντασίας καὶ κατέστρωσαν μίαν ἱστορίαν μὲ πλοκήν, μὲ διάλογον μὲ πολλὰς λεπτομερείας καὶ μὲ συμπέρασμα μᾶλλον ἢ ἥττον ἐκτενὲς εἰς τὸ τέλος. Ἡ τάσις αὕτη εἶνε λίαν ἀξίεπαινος. Μαρτυρεῖ ἀρχὴν δὲ μιᾶς ἐργασίας ἡ ἐλευθερία μὲ τὴν ὁποίαν ἐπλάσαν τὰ διηγήματά των. Δυστυχῶς ὅμως μόνον τὴν ἀρετὴν ταύτην παρουσιάζουν. Ἡ ἀπόπειρά των ἡ εὐγενὴς ἐμμένει ἀπόπειρα καὶ τὰ διηγήματα αὐτῆς τῆς σειρᾶς πᾶν ἄλλο εἶνε ἡ δόκιμα. Τὰ περισσότερα δὲν ἔχουν συμμετρίαν, μερικὰ δὲ οὐτε λογικὴν σειρὰν. Ἐκτὸς τούτου αἱ λεπτομέρειαι των δὲν εἶνε πάντοτε ἐπιτυχεῖς καὶ τὸ ὕψος των—ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων,—χωλαίνει. Δι' αὐτὸ δὲν θὰ κάμωμεν λόγον ἰδιαιτέρως περὶ ἑνὸς ἐκάστου τῶν διηγημάτων τούτων. Οἱ διηγηματογράφοι τῆς σειρᾶς αὐτῆς εἶνε οἱ ἐξῆς: Ἐλληνίς Καλλιτέχνις (τί ὥραϊα πού ἀρχίζει τὸ διήγημά της!) Χρυσάλλις, Ἀνθηρὰ Ἀνοιξίς, Ἡσυχὸ Ἀεράκι, Ροδόδακτυλος Ἡώς, Ἐρμηίτης, Θεραύδουλος Θ. Ζωτόπουλος, Οὐρανία Σ. Γκορτζιώτου, Ἡρώς Μπουμπουλίνα, Βασίλισσα τῶν Ἀνέμων, Ἀνδροῦτσος, Λεοντόκαρδος Λεωνίδας, Οὐρανὸς τῆς Μυτιλήνης Ἀτθίς, Οὐρανία Σ. Δεσύλλα, Πολυένη Σ. Δεσύλλα, Ἐκτωρ Σ. Δεσύλλας, Μιχαὴλ Ν. Θωμαΐδης, Μπόρλοτο, Ρωμαῖος Κικέρων (ὁ μᾶλλον ἐλευθεριάζων ἐξ ὅλων) Β. Δ. Σωτηρακόπουλος, (εἰς τὸ τέλος μόνον τὸ διήγημά του γίνετα περιγραφή τῶν εἰκόνων), Ἐραστὴς τῆς Φύσεως (μ' ἓνα λαμπρὸν ἐπίλογον), Ἰππότης Ἀρτανιάς, Φίλεργος Χελιδὼν, Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου (αὕτη ἔγραψε τὸ καλλίτερον διήγημα ἐκ τῆς σειρᾶς τελειοῦν ὡς ἐξῆς: «μία μικρὰ παρεκτροπὴ ἀπὸ τῆς προεπούσης ὁδοῦ, δύναται νὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα ἓνα κακὸν δρόμον»). Χιονισμένος Τυμφοστὸς, Ἀτρόμητος Ἀχιλλεύς, Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, (πολὺ ἀφελὲς καὶ ἀπείριστον τὸ ὕψος του), Ἀύρα τοῦ Φαλήρου, Μήμελησμός νει, Συμπολίτης τοῦ Λοῦκου Ἁράκα καὶ Ἀνδρεῖος Ἡπειρώτης.

Πρὶν μεταβῶμεν εἰς τὴν τετάρτην σειρὰν, καλὸν εἶνε νὰ κάμωμεν μίαν σύστασιν, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸ μέλλον. Τὸ καλὸν διήγημα, τὸ γραφόμενον ἐπὶ τῇ βάσει εἰκόνων, δύναται, καθὼς εἵπομεν, νὰ δημοσιευθῇ καὶ ἄνευ αὐτῶν, ὡς καὶ τι αὐτοτελὲς καὶ ἀνεξάρτητον. Ἀλλ' ἐπειδὴ δημοσιεύεται μὲ τὰς εἰκόνας, πρέπει νὰ εἶνε οὕτω πῶς γραμμένον, ὥστε αἱ εἰκόνες νὰ φαίνονται ἐπὶ τῇ δεξιᾷ γραφῆσαι δι' αὐτό. Ὡστε ἀνάγκη προσοχῆς ὅταν παρατηρῶμεν τὰς εἰκόνας, διὰ νὰ μὴ μας διαφύγῃ καμμία λεπτομέρεια. Π.χ. πολὺ ὀλίγοι ἐκ τῶν διαγωνισθέντων ἐπρόσεξαν εἰς τὴν πέτραν τῆς ἑκτῆς εἰκόνης, ἡ ὁποία ἐξηγεῖ τὴν πτώσιν τοῦ

μικροῦ ποδηλάτου. Ἄλλοι ἔθεσαν τὴν σκηνὴν τοῦ διηγήματος τῶν εἰς χωρίον, ἐν ᾧ καθρῶς αἱ εἰκόνες λέγουσι ὅτι ἡ πρᾶξις λαμβάνει χώραν εἰς πόλιν. Ἄλλοι τὸν πατέρα τοῦ μικροῦ παρέστησαν ὡς πτωχὸν ἐργάτην, ἐνῶ προφανῶς εἶνε κύριος καλῆς τάξεως. Ἄν τὰ διηγήματα αὐτὰ ἦσαν καλὰ καὶ ἐδιδμοσιεύοντο, ἔπρεπε νὰ παραγγείλωμεν ἄλλας εἰκόνας.

Τὰ ἐξῆς δεκαπέντε διηγήματα εἶνε τὰ σχετικῶς καλλίτερα:

Τὸ διήγημα τοῦ Ἀ ν ο ι κ τ ο κ α ρ δ ο υ ἔχει ζωὴν εἰς τὴν ἔκφρασιν καὶ μαρτυρεῖ πολὺ πνεῦμα. Ὁ Κωστάκης ποῦ ἤρπασε τὸ ποδηλάτον εἶνε μικρὸ δι α β ο λ ᾱ κ ι, ὁ ἰδιοκτῆτης ποῦ τὸν κυνηγεῖ Κ α λ λ ι κ ᾱ ν τ ζ α ρ ο ς, ἡ θυρωρὸς ποῦ τῆς ἐσκότωσε τὸ σκυλάκι Μ ᾱ γ ι σ σ α, ὁ μάγειρος ποῦ τὸν ἀναποδογύρισε ᾱ ρ ᾱ π η ς. Τὰ πρόσωπα τῆς σκηνῆς ἐνδύνονται μὲ ἀπροσδοκίτους ἰδιότητας καὶ ἀποτελοῦν οὕτως ἐν σύνολον φανταστικὸν καὶ ἐκτάκτως ζωηρόν. Ἀλλὰ μὲ ὅλην αὐτὴν τὴν ἐπιζήλον πρωτοτυπίαν, τὸ διήγημα εἶνε ἐλαττωματικὸν εἰς τὴν σύνθεσίν του, ἔχει ἕνα προσιμὸν πολὺ ἐκτενές, εἰς τὸ τέλος δὲ ὁ συγγραφεὺς βιάζεται νὰ τελειώσῃ, σάν νὰ τὸν ἐκυνηγοῦσαν αὐτὸν ὡς Κωστάκη.

Πολλὰ προτερήματα παρουσιάζει καὶ τὸ διήγημα τῆς Τ σ ο υ κ ν ῖ δ α ς. Εἶχεν ὅμως τὴν ἀτυχῆ ἔμπνευσιν ἡ νεαρά συγγραφεὺς νὰ ἐκλάβῃ τὴν γυναῖκα ποῦ τῆς πλάκωσαν τὸ σκυλάκι ὡς τὴν Μάρθαν μας, καὶ νὰ συνδέσῃ οὕτω τὸ διήγημα μὲ τὴν Διάπλαιν, — πρᾶγμα τὸ ὅποτον κατέστρεψεν ἐν σύνολον πολὺ εὐμορφον, ζωηρόν καὶ ἐξυπνον. Τί κρίμα!

Τὸ Μ α ν τ ε ῖ ο ν τ ῆ ς Δ ω δ ὠ ν η ς ἔγραψε τὸ ἀκριβέστερον διήγημα ἀπὸ ὅλα. Νομίζει κανεὶς ὅτι μόνος τοῦ ἔκαμε τὰς εἰκόνας· τὸσον ἐφαρμόζονται. Καὶ τὸ ὕφος τοῦ εἶνε ρέον καὶ χαρίεσσα ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸ διηγησὶς του. Ἀλλὰ στερεῖται πρωτοτυπίας ὅσον ἀφορᾷ τὴν σύλληψιν καὶ ἂν δὲν ἦτο ἐ κ τ ᾱ κ τ ω ς καλογραμμένον, θὰ κατετάσσοτο εἰς τὴν κατωτέραν σειρὰν.

Ἡ Μ υ ρ ο β ὸ λ ο ς Ρ ο δ ῆ γράφει ὁμολογουμένως μὲ πολλὴν εὐχέρειαν. Ἀλλὰ τὸ ὕφος τῆς εἶνε πολὺ σοβαρὸν καὶ δὲν ἀρμόζει μὲ τὸ θέμα μιᾶς ἀστείας διηγήσεως κ ω μ ι κ ο τ ρ α γ ι κ ῆ ς. Ἐχει ὅμως πολλὴν συμμετρίαν τὸ διήγημά της, ἀρκετὴν τέχνην καὶ εἵματα βέβαια ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ ἡ Μ υ ρ ο β ὸ λ ο ς Ρ ο δ ῆ ὅταν γράψῃ θέμα σύμφωνον πρὸς τὸν χαρακτήρα της.

Πολλὴν φαντασίαν ἔχει ὁ Φ ι λ ὸ δ ὸ ξ ο ς. Ἐ λ λ η ν εἶνε δὲ ὁλωςδιόλου ἰδιαιτέρον τὸ διήγημά του. Πρῶτον προσθέτει πρόσωπα· δεύτερον δὲν παραδέχεται ὡς κλέπτειν ἡ ἄρπαγα τοῦ ποδηλάτου τὸν ἥρωά του, ὅπως σχεδὸν ὅλοι οἱ ἄλλοι· ἀλλ' ἀπλῶς ὡς ἐ γ ω ῖ σ τ ῆ ν. Ἐνοικιάζει ἐν ποδηλάτον καὶ θέλει νὰ τρέξῃ χωρὶς σ τ ὶ π ε ρ, (οἱ ποδηλάται ἐνοικοῦν), νομίζων ὅτι εἶνε ἱκανός· ἀλλὰ τὸν συναντᾷ ὁ καταστηματοῦχος, ὁ κύριος τοῦ ποδηλάτου, τὸ ὅποτον ἐκινδύνευε, καὶ τὸν κυνηγεῖ διὰ νὰ τὸν σταματήσῃ. Ἐκ τούτου παθαίνει ὅλα ἐκεῖνα τὰ κακά, τὰ ὅποια τὸν μανθάνουν ἐπὶ τέλους νὰ μὴν εἶνε ἐγώστης. Οὕτε αἱ εἰκόνες, οὕτε ὁ τίτλος, τὸν ὅποτον ἐδώσαμεν, δικαιολογοῦν τοιαύτην ὑπόθεσιν. Ἀλλὰ τὸ διήγημα τοῦ Φ ι λ ὸ δ ὸ ξ ο υ Ἐ λ λ η ν ο ς, ἂν καὶ ᾱ λ ο ἀπὸ τὸ ζήτηθῃ, εἶνε ἀρκετὰ καλόν.

Τὰ διηγήματα τῆς Μ α ρ ο υ σ ι ὠ τ ι σ σ α ς, τῆς Χ ρ υ σ ῆ ς Ἀ μ ο υ δ ι ᾱ ς, τῆς Ἀ ὐ λ ῖ δ ο ς, τῆς Μ α ρ ῖ α ς Χατζιδάκι καὶ τῆς Δ ᾱ φ ν η ς εἶνε ὁμαλώτατα καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν καὶ κατὰ τὸ ὕφος. Γραμμένα πραγματικῶς εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῆς «Διαπλάσεως» χωρὶς περιττά, χωρὶς ἀπερίσκεπτα, χωρὶς παρεξηγήσεις, χωρὶς λάθη, εἶνε ἔργα ἀρκετὰ ὄριμα. Ἀλλ' ἀπέναντι ἄλλων ὑστεροῦν κατὰ τὴν πρωτοτυπίαν καὶ τὴν ζωηρότητα.

Τὸ διήγημα τοῦ Ὁ λ μ π ι ο ν ῖ κ ο υ εἶνε πολὺ ἀσύμμετρον. Ἀλλοῦ ἐκτείνεται εἰς λεπτομερείας, ἄλλοῦ τὰ λέγει γρήγορα-γρήγορα, ἄλλοῦ ἡ γλῶσσα εἶνε καθομιλου-

μένη, ἄλλοῦ ἀρχαϊκῇ μεγάλῃ ἀνωμαλία τέλος πάντων. Ἀλλὰ καὶ μεγάλη εὐφυΐα. Ἰδοὺ μία φράσις: α Ὁ πατήρ τοῦ Γεωργίου ὀνομάζεται κύριος Ἐπαμεινώνδας Κάριος καὶ εἶνε ἱατρός, δηλαδὴ, ὅτι πρέπει διὰ τὸν Γεώργιον, διότι οὗτος ἀντὶ τὰ ὑπάγει εἰς τὸ σχολεῖον, παίζει μὲ ἄλλους ἀγυῖνταις πετροπόλεμον καὶ ἔρχεται γεμάτος ἀπὸ πληγὰς εἰς τὴν οἰκίαν του.»

Ὁ Φ ο ῖ β ο ς Ἀ π ὸ λ λ ω ν γράφει μὲ τὴν συνήθη του χάριν καὶ εὐφυΐαν. Τὸ διήγημά του εἶνε πολὺ διασκεδαστικὸν καὶ διδάσκει χωρὶς ρητορικὴν, μὲ ὅλην ἐκείνην τὴν εἰρωνείαν, πόσον πρέπει νὰ φοβέται κανεὶς τὸν κ α κ ὸ ν δ ρ ὸ μ ο ν. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἔχει ἐν οὐσιῶδες ἐλάττωμα εἰς τὴν σύνθεσιν: Ὁ συγγραφεὺς διηγείται ὡς αὐτόπτης ὅλα τὰ συμβάντα ὑποτίθεται δέ, διὰ νὰ τὰ εἶδεν ὅλα ἐκεῖνα, ὅτι θὰ ἔτρεξεν ὡς μακροβιοδωρὸς μὲς ὀπισθεν τοῦ μικροῦ ποδηλάτου τοῦλάχιστον ὅσον καὶ οἱ διδκταί του. Πρᾶγμα πολὺ ἄτοπον, δι' ἕνα συγγραφέα! Πῶς;

Ὁ Κ υ α ν ὸ λ ε υ κ ο ς Κ ρ ῖ ν ο ς δὲν ὑποπίπτει εἰς κανὲν τοιοῦτον λάθος. Ἀπεναντίας τὸ διήγημά του εἶνε σπανίως διαυγείας, γλαφυρότητος καὶ πιστότητος σύνθεσις. Ἀλλ' ὡς νὰ ἦτο ὁ ἀντίπους τοῦ Φ ο ῖ β ο υ Ἀ π ὸ λ λ ω ν ο ς, κάμνει τὸσας ἠθικοφιλοσοφικὰς παρεκβάσεις ὅ Κ υ α ν ὸ λ ε υ κ ο ς Κ ρ ῖ ν ο ς, ἔχει ἕνα τὸσον ἐκτενὴ πρόλογον καὶ ἕνα τὸσον ἐκτενὲς ἐπίλογον, ὥστε τὸ εὐμορφον διήγημά του πνίγεται τὸ κατ'ἐμὸν μέσα εἰς δύο βουνα ἀπὸ λέξεις...

Ἡ Ἀ τ τ ι κ ῆ Ν ὦ ξ κυττάζει πολὺ-πολὺ τὰς εἰκόνας· καὶ τὸσον πολὺ, ὥστε εἰς τὴν ἀρχήν, ἐν ᾧ εἶνε ἀκίνητοι καὶ δὲν τῆς λέγουσι τίποτε, ζωντανεύουν κατόπι, κινούνται καὶ τὴν κάμνουν νὰ ἴδῃ ζῶσαν ἐμπρός της, ὡς ἐν ὀνείρῳ, ὅλην τὴν ἱστορίαν, τὴν ὅποιαν διηγείται μὲ τὸ ὡς πάντοτε ὠρατὸν τῆς ὕψος, τὴν σπινθηροβολοῦσαν εὐφυΐαν τῆς καὶ τὴν γλυκεῖαν τῆς τρυφερότητά. Ἐπὶ τέλους ἐξυπνᾷ καὶ βλέπει πάλιν τὰς εἰκόνας ἀκίνητους. Αὐτὸς εἶνε ὁ μηχανισμὸς τῆς συνθέσεώς της· αὐτὸ ἔπλασε διὰ νὰ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν, τὴν ὅποιαν παριστῶσιν αἱ εἰκόνες. Διήγημα ὅμως καθ' ἑαυτὸ τὸ διήγημά της δὲν εἶνε· εἶνε μᾶλλον ρεμβασμὸς ἐπὶ τῶν εἰκόνων ἐκείνων. Τοιοῦτόν τι ὅμως δὲν ἐζητήσαμεν!

Καὶ ὅμως ἡ Ἀ τ τ ι κ ῆ Ν ὦ ξ πάλιν θὰ ἐλάμβανε τὸ βραβεῖον, ἂν δὲν ἦτο ὁ Τ ῖ κ Τ ᾱ κ. Πολὺ ἰσχυρὸν ἀντίπαλον εἶχεν αὐτὴν τὴν φοράν! Τὸ διήγημα τοῦ Τ ῖ κ Τ ᾱ κ ἐπιγράφεται: «Ὁ Κακὸς Δρόμος, Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου ἐνὸς ἀτάκτου.» ἔχει δὲ συνηνωμένα ὅλα τὰ προτερήματα, τὰ ὅποια χαρακτηρίζουν μεμονωμένως τὰ διηγήματα τῶν ἄλλων: ἀκρίβειαν ἀποδόσεως, ἡνωμένην μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν ἐλευθερίαν καὶ πρωτοτυπίαν· γλῶσσαν ἀπλήν, ὁμαλὴν, ὁμοίμορφον, ἔκφρασιν ζωηράν, εἰκονικὴν, καὶ εἰς πολλὰ μέρη πνευματώδη. Τὰ ἐλαττώματά του εἶνε ὅλως ἐπυσυδῶδη καὶ ὠχρῶσι πρὸ τῶν προτερημάτων. Ἀπὸ μικρὸν συγγραφέα, ἀπὸ παιδίον πρῶτην φοράν ἴσως γράφον εἰς τὴν ζωὴν του, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ περιμένῃ τις καλλίτερον ἔργον!

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τῖκ-Τάκ.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀττικὴ Νύξ, Κυανόλευκοι Κρῖνος.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φοῖβος Ἀπόλλων, Ὀλυμπιονίκης, Ἀνοικτόκαρδος.

ΕΠΙΛΟΓΟΝ: Τσουκνίδα, Μαντεῖον τῆς Δωδώνης, Μυροδόλος Ροδῆ, Φιλόδοξος Ἑλλήν, Μαροῦσιώτισσα, Χρυσὴ Ἀμμουδιά, Αὐλὶς, Δάφνη, Μαρία Ι. Χατζιδάκι.

ΕΥΦΗΜΟΥ ΜΝΕΙΑΣ ἄξιοι κρίνονται πάντες οἱ λοιποὶ ὅσοι ἂν ἀφαιρῶνται εἰς τὴν κρίσιν.

Εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον θὰ δημοσιευθῇ τὸ βραβευθὲν διήγημα.

ΑΝΑΝΔΡΟΣ ΠΡΑΞΙΣ

«Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, Γιαννάκη μου, ἀπὸ ἐσέ — ἔλεγε ὁ Διδάσκαλος — εἶσαι πρῶτος εἰς τὴν ὀρογραφίαν, πρῶτος εἰς τὴν ἀριθμητικὴν· εἰς ὅλα τὰ μαθήματα. ἔχεις λαμπροὺς βαθμοὺς καὶ ἡ διαγωγή σου εἶνε πάντοτε ἀξιόπαινος. Δὸς μου, παιδί μου, τὸν Ἐλεγχό σου νὰ σοὺ τα σημειώσω αὐτά, διὰ νὰ χαροῦν οἱ γονεῖς σου, τοὺς ὁποῖους συγχάρω ἀπὸ καρδίας!»

— Πάντα αὐτὸς ὁ Γιαννάκης! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ συμμαθητὴς του Ἀνδρέας. «Ὁλὸν τὸ Γιαννάκη ἔχει ἔτ' ὅστωμα τοῦ Δάσκαλος. Ὁ Γιάννης του καὶ ὁ Γιαννάκης του. Καὶ ὅμως δὲν εἶνε καλλίτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὁ Γιαννάκης του... Ἀν ἤξευρε... Μπᾶ! καὶ γιατί νὰ μὴ το μάθῃ;

Εἰς τὸ διάλειμμα, ὅταν ὅλοι οἱ μαθηταὶ κατῆλθον εἰς τὴν αὐλὴν, ὁ Ἀνδρέας ἔμεινε εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς παραδόσεως, ἔλαβεν ἀπὸ τὸ χαρτοφυλάκιον του ἐν φύλλον ὠρατοῦ ἐπιστολικῶν χάρτου, ροδοχρόου καὶ ἕνα φάκελλον τοῦ αὐτοῦ χρώματος καὶ παραμορφῶν ὅσον ἡδύνατο τὸ γράψιμόν του μὲ ζίφρες καὶ φαντασιώδη κεφαλαῖα, ἔγραψε τὰ ἐξῆς:

Κύριε Διδάσκαλε,

«Ὁ Γιαννάκης σας, τὸν ὅποτον ἀγαπᾶτε τὸσον, δὲν εἶνε διόλου καλλίτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Προχθὲς τὸ Σάββατον, παραδείγματος χάριν, δὲν ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν του, καθὼς σᾶς εἶπεν, ἀλλὰ ἔπαιζεν ὅλο τὸν ἀπόγευμα μὲ τὸν Ἀνδρέαν, μὲ τὸν Γεώργιον καὶ μὲ τὸν Περικλῆν, εἰς τὸ Στάδιον.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ»

— Ἀφ' οὗ βάζω πρῶτα-πρῶτα τὸ ὄνομά μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἀνδρέας, ὁ Δάσκαλος δὲν θὰ ὑποθέσῃ ποτὲ ὅτι ἐγὼ ἔγραφα τὴν ἐπιστολήν.

Μετὴν σκέψιν αὐτὴν, ἐδίπλωσε τὸ φύλλον εἰς τέσσαρα, τὸ ἐκλείσε μέσα εἰς τὸν φάκελλον, ἔγραψεν ἐπάνω τὸ ὄνομα τοῦ Διδασκάλου καὶ ἔρριψε τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸ Γραμματοκιβώτιον τοῦ καταστήματος. Κατόπιν, μὲ ὅλην τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἀταραξίαν, μετέβη πρὸς συνάντησιν τῶν συμμαθητῶν του.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Διδάσκαλος εἰσῆλθεν εἰς τὴν τάξιν κρατῶν ἄνοικτὴν τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὅποιαν ἐπαρουσίασε πρὸς τὸν Γιαννάκην, λέγων:

— Εἶνε ἀλήθεια;

Ὁ Γιαννάκης ἔχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπήντησε:

— Μάλιστα, εἶνε ἀλήθεια.

— Πῶς; εἶνε ἀλήθεια; Περὶ τὸν πρᾶγμα! Ἐγὼ δὲν τὸ ἐπίστευσα, διότι ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην ὅτι μία ἀνώνυμος ἐπιστολὴ εἴμπορε νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἄλλ' ἂφ' οὗ εἶνε ἔτσι — προσέθεσε, — πρέπει νὰ ἐπανορθώσω τὴν ἀδικίαν. Δόσε μου, σὲ παρακαλῶ, τὸν Ἐλεγχόν σου, πρέπει νὰ το σημειώσω καὶ αὐτό, διὰ νὰ το μάθουν οἱ γονεῖς σου, ὅπως ἐσημείωσα καὶ τὰ ἄλλα. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος σε ἐμαρτύρησεν, εἶνε, ὑποθέτω, ἱκανοποιημένος.

Καὶ σημειώσας λέξεις τινὲς εἰς τὸν Ἐλεγχον τοῦ Γιαννάκη, τοῦ τὸν ἐπέστρεψεν.

Ὁ Γιαννάκης ἔκλαιε καὶ κλαίων ὀλομέν, ἐστρηφογύριζεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ τὸν ροδοχρόον ἐπιστολήν. Ἐξάρνα ἔγινε κατακόκκινος, ἔκρυψε τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ εἰς ὅλον τὸ μάθημα δὲν εἶπε λέξιν.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ μάθημα καὶ ἐξῆλθεν ὁ Διδάσκαλος, ὁ Γιαννάκης ἦλθε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Ἀνδρέαν καὶ τῷ εἶπε:

— Αὐτὸ που ἔκαμες ἦτο ἄνδρον! Ὁ Ἀνδρέας ἠτοιμάσθη νὰ τὸ ἀρνῇθῃ, ἀλλ' ὁ Γιάννης ἐξηκολούθησε, χωρὶς νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ εἴπῃ λέξιν.

— Ναί, ἐσὺ το ἔκαμες! Δυστυχῶς δὲν ἔλαβες ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα. Ναί μὲν ἄλλαξες τὸ γράψιμόν σου, ἀλλὰ ἐξέχασες ὅτι μόνον ἐσὺ ἐδῶ μέσα ἔχεις τέτοιο χαρτὶ καὶ ὅτι ὅλοι τὸ ἤξευρον, ἐκτός τοῦ Διδασκάλου. Αὐτὸ που ἔκαμες, σοὺ ξαναλέγω, ἦτο ἄνδρον, ἂφ' οὗ μάλιστα ἐσὺ μᾶς παρέσυρες προχθὲς εἰς τὸ Στάδιον. Ἀλλὰ εἴμπορεῖς νὰ εἶσαι ἡσυχος. Δὲν θὰ εἴπω τίποτε εἰς τὸν Διδάσκαλον!»

Τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα. Οἱ συμμαθηταὶ τοῦ τὸν ἐμυήθησαν καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης κανεὶς πλέον δὲν ἔπαιξε μὲ τὸν Ἀνδρέαν.

ΚΙΜΩΝ ΑΔΙΚΙΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ὅ, τι πρᾶγμα θέλεις νὰγοράσῃς, παιδί μου, ἔλεγε εἰς τὸν Ὀλυμπιονίκην ἡ μαμὰ του, π: γ: κρέας, αὐγά, κτλ. πρέπει νὰ κυττάξῃς πάντοτε ἂν εἶνε φρέσκα.

— Καλὰ, μαμμά!

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔφεραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀλυμπιονίκου κοτόπουλα ζωντανὰ διὰ νὰ τὰ ἡγοράσουν. Καὶ ὁ Ὀλυμπιονίκης μετὰ δυσπιστίας.

— Ἀρὰ γὰρ εἶνε φρέσκα;

— Καὶ μὲν καὶ σὺ! ἀνακρίζει ἐθαίτης ἡ Τσουκνίδα γελάσας. Μήπως ἐγεννήθημεν ἱανουάριον, διὰ νὰ μας ἀφαιρῇ ἕνα χρόνον; Ἐγὼ ἐγεννήθηκα Μάιον καὶ σὺ Αὐγούστον...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Σᾶς ὑπενθυμίζω, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι μέχρι τῆς 10 Σεπτεμβρίου δέχομαι «Τετράστιχα διὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ πατέρα» καὶ μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου ἀπάντησιν διὰ τὴν Γ' Κυριακὴν.

Νὰ καὶ ὁ Πανελλήνιος Ζεὺς, ποῦ εἶχε τὸσον καιρὸν νὰ μου γράψῃ! Ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἂφ' οὗ ἦτο ἀσθενὴς καὶ ἀροῦ μου ὑπόσχεται ὅτι τὰ ἄλλα μου γράφῃ τακτικώτατα. Τὸν συγχάρω διὰ τὸ ἄριστα.

Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Ἀνώνυμος, ποῦ μου στέλλει ἕνα πλῆθος Παιδικῶν Πνευμάτων; Κανὲν δὲν θὰ δημοσιεύσω, ἂν δὲν μου εἴπῃ τὸ ὄνομα του. Θὰ εἴπω διὰ τοῦ κ. Φαίδωνος: εἰς τὴν Ἰουλίαν, Χρυσὴ Βρογχή, ὅτι τώρα ποῦ ἔγινε καὶ αὐτὴ ἑλληνική, θὰ τὴν ἀγαπᾶτε ὅλοι αἱ φίλοι μου. Σωστὸν καὶ δίκαιον!

Μεσολογιτάκι θὰ σε λέγω, μικρὲ μου φίλε, διότι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον μοῦ ἤρρεσε καλλιτέρας. Τώρα ποῦ εἶσαι καλὰ νὰ μου γράψῃς συχνά. Ἀκουσες;

Δύο χρόνια εἶχες νὰ μου γράψῃς. Ἐκπρόβλεψ' ἄπολλον! Ἐγὼ ὅμως δὲν σε εἶχα λησμονήσει. Πῶς; εἴμπορε νὰ σου εἴπω ἀπὸ τώρα τὸ τέλος τοῦ Ὀρφανοῦ;... Σοὺ ἔστειλα τοὺς τόμους.

Διὰ νὰ εἴπω ὀλοκλήρην τὸ ὄνομά σου εἰς τὸ Ταπεινὸν Ἰορ, Κεφαλὴν Ἀδρά, ὡς ἐπιθυμεῖς, πρέπει ν' ἀλλάξῃς ψευδώνυμον. Δέχεσαι; Ἀκούς ἐκεῖ ποῦ δὲν θέλω νὰ μου στείλῃς τὴν περιγραφήν των Τεμπῶν, Χρυσὴ Διὸν! Ἡ μεγαλύτερα μου εὐχαρίστησις εἶνε νὰ ἀναγινώσκω ὅσα γράφουν οἱ φίλοι μου.

Ἡ Μάρθα, ἀγαπητὴ Ἀρεμώρη, ἤθελε πολὺ νὰ δοκιμάσῃ τὸ γλυκισμὰ σου καὶ νὰ σου εἴπῃ τὴν γνώμην της. Ἀφ' οὗ μὲνης τὸσον μακράν, πῶς νὰ γίνῃ!... Εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν, ὅτι αὐτὴ ἡ κτενιστὰ τοῦ πηγαίνει εὐμορρα, κατὰ τὴν γνώμην σου.

Πολὺ ἐχάρη καὶ ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων διὰ τὴν μεταμέλειαν τῆς Ἰουλίας καὶ ὑπόσχεται νὰ μὴ τὴν ὀνομάσῃ πλέον οὔτε Ζουλήν, οὔτε Ζουρλήν.

Ἀς εἶνε! περασμένα ἔχασμένα

Δύο γοαυματάκια μαζὶ-μαζὶ μοῦ στέλλει ὁ Παῦλος Τσίρος μ' ἕνα σωρὸ νέα. Πόσον χαίρω ποῦ μου γράφει τώρα συχνά ὁ μικροῦτσος φίλος μου

Τσουκνίδα, ἔ, Τσουκνίδα! Δέν μ' ἔγραψες ὅτι δὲν φοβεῖσαι νὰ σε ἐγγίσῃ κανεὶς; Καὶ ὅμως νὰ, τὸ Ταπεινὸν Ἰορ σ' ἐγγίσῃ, χωρὶς νὰ συλλογίζεται, ὅτι εἴμπορεῖ νὰ το σ' οὐχίς...

Τὸ Ταπεινὸν Ἰορ κατενθουσιασμένον μὲ τὰς περὶ ζωοφίλων καὶ φυτοφάγων ἐπιστολάς, συμφωνεῖ μὲ τὸν κ. Φαίδωνα καὶ μολονότι ἀγαπᾷ τὰ ζῷα πολὺ, τρώγει ἀπ' ὅλα τὰ φαγητὰ ἀδιακρίτως, ἐκτός ἐκείνων... τὰ ὅποια μοῦ ἐπρότεινε τὸ Ἡσυχὸν Ἀράκι εἰς τὴν Β' Κυριακὴν.

Κ' ἐγὼ, Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ, ἐλπίζω ὅτι ἀκόμη ὠρασιότερα θὰ εἶνε ἡ Γ' Κυριακὴ καὶ ἀκόμη ὠρασιότερα ἡ Δ' καὶ καθεστῇ. Τὸ πρᾶγμα θὰ πηγαῖν crescendo, ἂφ' οὗ εἶσαι μουσικός.

Πολὺν καιρὸν εἶχα νὰ λάβω ἐκτενὴ ἐπιστολήν σου, Ἀετὲ τῶν Ὁρέων, σὲ βεβαίω δὲ ὅτι ἡ τελευταία σου, μὲ κατέβλεπεν. Ὡς πρὸς τὸ ἱατρικόν σου διὰ τὴν Ἰουλίαν, βλέπεις τώρα πλέον ὅτι εἶνε ἀρχή... ἐστυχῶς.

Τὶ ἀρχὰ καὶ ἐς ἀρχὰς, Μοῦσα Πολύμνια, ποῦ τὸ ὄνομά σου πλέον εἶνε πασίγνωστον! Νάλλὰξ γρήγορα ψευδώνυμον, καθὼς σου εἶπα. Ὁ Ὀλυμπιονίκης δὲν εἶνε αὐτὸς ποῦ λέγει, οὔτε ὁ Λιονισμένος Τυμφορστός. Βλέπω ὅτι μετεχειρίσθης τὴν μέθοδον τοῦ Ὀλυμπιονίκου διὰ νὰ εὕρῃς τὸ ὄνομα τῆς Ἀετὲ τῶν Ὁρέων. Γραμματόσημα στέλλει μοῦ, ὅτι λέγῃς σ' εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ.

Ἀδίκως παραπονέσαι, Ἀνθηρὰ Ἀγοίς, διότι εἰς τὰς ἐπιστολάς ἀπαντῶ μὲ τὴν σειρὰν των. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀναγνώσκῃς τὴν ἀπάντησιν, διὰ νὰ μου γράψῃς πάλιν. Γράψε μοι ὅσον συχνά θέλεις. Πολὺ τρομερόν, ἀλήθεια,

τὸ ὄνειρόν σου. Ἄν δὲν ἦτο ἡ γάτα, ἡ ὅποια ἐξηγεῖ τὰ πάντα, θνήσχυον πολὺ.

Ὅχι, δὲν με βρύνουν διόλου τὰ γραφόμενά σου, Ἀλέξανδρε Σ. Οἰκονομίδη. Γράψε μου συχνὰ καὶ ἐκτενῶς.

Δὲν συμφωνεῖ διόλου μετὰ τὴν *Συριατὴν Σφίγγα* ἡ *Ἑλληνὶς Καλλιτέχνης*! Ὀλίγαι γυναικες, λέγει, ἀνεδείχθησαν μεγαλόφυτοι; — Εἰκόνας διασήμων ἀνδρῶν δὲν δημοσιεύω μὲν τὰ κατὰ, ἀλλὰ συχνὰ, ἀργότερα δὲ ἐλπίζω νὰ δημοσιεύω συχνότερα.

Καὶ ἐγὼ δὲν σε εἶχα λησμονήσει, *Μούρτζουφλε* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω). Γράψε μου συχνὰ, ἀλλὰ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, καθαρώτερα. Ἐπόνεσαν τὰ μάτια μου ὥς νὰ διαβάσω τὸ γράμμα σου!

Τὸ ἀναγνωρίζει καὶ ἡ *Τουλία, Χρυσὴ Βροχή*, οἷτις τὴν ἐπιστροφὴν της ὀφείλει εἰς τὸν κ. Φαίδωνα. Τώρα ποῦ ἔλειψαν ὅλα τὰ ἐμπόδια, κάθε πότε θὰ μου γράψῃ;

Μὴν ἀμφιβάλῃς, οἷτις θὰ μείνουν μεταξύ μας ὅσα μου ἐγράψης ἐμπιστευτικῶς, *Χριστοφόρε Κολόμβε*. Ὑποχρεοῦμαι νὰ σε ἴδω εἰς τὰς Ἀθήνας γρήγορα, ὅπως ὅλοι μας ἐπιθυμοῦμεν.

Ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ τοῦ Ἀνανία ὁ οὐμίζεται Ἀγάπη, *Ροδοδάκτυλος Ἡώς*. Θανατοῦσα ἡ ἐπιστολὴ σου, θαυμάσιον τὸ ὄνειρόν σου. Εὐχομαι λαμπρὴν ἐπιτυχίαν. Ὁ *Χαλασμὸς Κόσμου* δὲν ὀνομάζεται Ἰωάννης Παπακωστόπουλος! Ἄ, μπᾶ, μπᾶ!

Εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν, *Θέτις*, πόσον εἶσαι ἐνθουσιασμένη μετὰ τοὺς Ῥεμβασμούς; τοῦ καὶ σε εὐχαριστεῖ πολὺ. Μὰ εἶνε νὰ μ' ἐρωτᾷς ἂν με βαρύνουν αἱ χρονοφάνειαι σου ἐπιστολαί;

Ὡστε εἶσαι φωτογράφος, *Χρυσὴ Ἀμμονδιά*, ἔ; Βέβαια, ἀφ' οὗ δὲν σου ἀρέσῃ τὸ κρέας, προπάντων τὸ βραστόν. Ὁ κ. Φαίδων ὅμως ἐπιμένει, οἷτις πρέπει νὰ τὰ συνεθίσῃς ὅλα.

Μὴν κάμνῃς ἔτσι, *Δὸν Κεχῶτης*! Ὁ Ἀνανίας δὲν εἶνε θυμωμένος διόλου. Μετὰ τὰς τελευταίας δὲ ἐξηγήσεις ἔγινε μέλι γάλα καὶ ὅλη σ' ἐνθυμεῖται.

Δὲν ἔλαβα τὴν ἀπὸ 5 Αὐγούστου ἐπιστολήν σου, Ἀνυσία Σ. Κουβέλου, οὐ-ε ψευδώνυμα, οὐτε διήγημα. Τί κρῖμα! Γράψε μου τὰ πάλιν.

Καὶ ἔλεγχ; διατὶ νὰ μὴ μου γράψῃ ἡ *Λύρα* τοῦ Ἀρίονος! Ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἦτο εἰς ἔσοχόν... Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν ὥραιαν Ἀκροστιχίδα καὶ διὰ τὰ γραμματόσημα καὶ πρὸς μὲν πάντοτε τὴν φωτογραφίαν σου.

Ἄν εἶχα τόπον θὰ ἐδημοσίευσά ὅλην τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν σου, *Ὀλυμπιονίκη*, διὰ νὰ ἴδῃ καὶ ὁ *Λέων τῆς Ἀφρικῆς* τί ἔχει νὰ πᾶθῃ ἂν πολήσῃ... Ἀλλὰ βλέπεις σήμερον οἷτις ἐτόλμησε. Λέων εἶνε αὐτός!

Ὁ Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος ἐξέδιδεν ἄλλοτε τὴν *Φήμην*, *Ἀρχιλόχε Πάρις*, δὲν ἔχει σχέσιν μετὰ τὸν ἐκδότην μου. Τὰ εἶπες μου εἰς τὸν πατέρα σου.

Καλὰ κίμνει ὁ ἀδελφός σου, *Φίλεργος Λεωνίδας*, καὶ σε ἀφίνει μόνον σου νὰ καταγίνεσαι μετὰ τὰς λύσεις. Οὕτω συνεθίσῃς καλλίτερα καὶ ἂν ποτε βροθευθῇς, τὸ βραβεῖόν θὰ σου ἀνήκει ὀλόκληρον.

Ἀσπασμοί, πληροφορεῖται. Ὁ *Παρελθόντος Ζεὺς* ἀσπάζεται τὸν *Θαυμαστὸν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν*, τὸν Ἐραστὴν τῆς Φύσεως καὶ τὸν Ἀρχιτεχνάρον τῆς *Εὐφροσύνης* συγγαίρει τὴν *Λύραν* τοῦ Ἀρίονος καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Ἑλληνίδος Καλλιτέχνης*. — Ἡ *Χρυσὴ Ἀμμονδιά* ἀσπάζεται τὴν *Λύραν* τοῦ Ἀρίονος (τὴν ὁποῖαν συγγαίρει) τὴν *Ἑλικωνιάδα Παρθένον* (τῆς ὁποίας ζητεῖ τὴν ἡλικίαν) τὴν *Χρυσάλλιδι*, τὴν *Εὐδοκίαν Καρδίαν* καὶ τὴν *Σαλλιδί*. Ὁ *Χρυσὸς Αἰὼν* τὸν *Τίχ-Τακ*. Ἡ Ἀνεμὴ τὴν *Λύραν* τοῦ Ἀρίονος (μετὰ συγχαρητήρια) καὶ τὴν *Μαρουσιώτισσαν* (τῆς ζητεῖ τὸ ὄνομα καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς). — Ὁ *Φαίδων* Ἀπόλλων ἀρνεῖται νὰ γνωρίσῃ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου*, διότι δὲν θέλει νὰ τοῦ εἴπῃ τὸ ὄνομά του· χαιρετᾷ τὴν *Ὁραίαν Κέρκυραν*,

ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχιτεχνάρον *Θεμιστοκλέους* καὶ ἐρωτᾷ τὸν *Μπουρλότο* ποῦ τὸ σπρίστηκε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον. — Τὸ *Ταπεινὸν Ἰον* πληροφορεῖ τὸν *Ἠσυχο Δεράκι* ὅτι τὰ ἀρχινὰ του εἶνε Α Μ Κ., διαμονὴ του ἡ Κεφαλληνία, ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομά του εἰ δυνατόν καὶ τὴν διαμονὴν καθὼς καὶ τῆς *Μαρουσιώτισσας*.

Ὁ Ἀρχιτεχνάρον *Θεμιστοκλῆς* ἀσπάζεται τὸν Ἀλέξ. Σ. Οἰκονομίδην, τὸν ὁποῖον γνωρίζει καὶ συγγαίρει τὴν *Ἀττικὴν Νύκτα* καὶ τὴν *Λύραν* τοῦ Ἀρίονος. — Ὁ Ἀετός τῶν Ὁρέων ἐρωτᾷ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου*: τὴν ἔπραγε τελοσπέντων τὴν *Μαρίδα* τοῦ *Φαλήρου* ἢ περιμένει νὰ παχύνῃ; — Ἡ *Μοῦσα Πολύμνια* ἀσπάζεται τὴν *Χρυσὴν Ἀμμονδιά* καὶ τῇ εὐχεται τὸ α' βραβεῖον τῆς Γ' Κυριακῆς. Ἡ Ἀνθηρὰ Ἀνοιξίς τὴν *Μοῦσαν Πολύμνιν*, τὴν *Μαρίδα* τοῦ *Φαλήρου* καὶ τὸν *Φαίδων* Ἀπόλλωνα. Ἡ Ἑλληνὶς Καλλιτέχνης τὴν *Λύραν* τοῦ Ἀρίονος τὸν Ἀνδρέον Ἡπειρώτην (τὸν ὁποῖον συγγαίρει δὲ τὸ μουσικόν του τάλαντον) ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τῆς *Φλογεῆς* Ἀκτιῶς τοῦ Σουλίου. Ὁ *Μοῦρτζουφλος* τὸν ἄφρον κακὸν *Λέοντα* ἢ *Χρυσὴ Βροχή* τὴν *Χρυσὴν Ἀμμονδιά* καὶ τὸν Παναγιώτην Πλατύναν τὸν ὁποῖον γνωρίζει πολὺ καλὰ (ἀπόδειξις, λέγει, ὅτι εἰς τὸ σπίτι του δὲν φωάξουν Τόττην). Ἡ *Θέτις* τὴν *Λύραν* τοῦ Ἀρίονος, τὴν *Ἑλικωνιάδα Παρθένον* τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα καὶ τὸ Ἄστρον τῆς *Διθρύας Νυκτός*.

— Ἡ Ἀττικὴ Νύξ με παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὸν Ὀλυμπιονίκην, τὸν ὁποῖον ἀσπάζεται, ὅτι τὸ ψευδώνυμόν της τῆς το εἶχε δώσῃ πρόσωπον προσφιλές, τὸ ὁποῖον δὲν ζῇ τώρα καὶ λυπεῖται πολὺ ποῦ ἐξαιτίας του δὲν θὰ τὸ ἔχῃ πλέον! — Ἡ *Νηρηὶς* τοῦ *Εὐρώτα* πληροφορεῖ τὴν *Λευκὴν Περιστερὰν* καὶ τὸν *Φαίδων* Ἀπόλλωνα ὅτι τὰ ἀρχικά της εἶνε Φ.Φ. Ὁ ἀδελφός μου φίλης της, λέγει, τῆς ἐδεῖξε μίαν ἡμέραν τὸν *Φαίδων* Ἀπόλλωνα. — Ὁ *Δὸν Κεχῶτης* παρακαλεῖ τὸν *Χρυσὸν Αἰὼνα* νὰ ἴδῃ τὴν Ἀλληγορίαν τοῦ φυλλ. 29-30 ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τῆς *Λύρας* τοῦ *Φαλήρου*. — Ἡ *Συριατὴ Σφίγγ* ἀντισπάζεται τὴν Ἀνεμὴν. — Ἡ *Λευκὴ Περιστερὰ* ἀσπάζεται τὴν *Νηρηίδα* τοῦ *Εὐρώτα*, τὴν *Μαρίδα* τοῦ *Φαλήρου* καὶ τὴν Ἀττικὴν *Νύκτα*. — Ἡ *Λύρα* τοῦ Ἀρίονος ἀντισπάζεται τὴν *Λύραν* τοῦ Ὁρφέως καὶ ὅσους τὴν συνεγράψαν. Ὁ δὲ Ὀλυμπιονίκης τὴν Ἀττικὴν *Νύκτα*.

Ἀπὸ ἑνα γινῶν φιλάκι σ' εἶλε ἡ Διπλασις εἰς τοὺς φίλους της: *Θησεία, Ρόδον τῆς Ἀνδρόν* (καὶ τὸν περιμένω) *Παραδείσιον πητόν*, *Ἐπιστήριον Φίλον τῆς Διαπλάσεως*, *Λέοντα τῆς Ἀφρικῆς*, *Λύραν* τοῦ *Φαλήρου*, *Χιονισμένον Τυμφορηστὸν*, *Μαρυτίον* τῶν *Δελφῶν*, *Ἐννεον* Λεύτου (εἰς τὴν ὁποῖαν ἔστειλα τὰ φυλλάδια) *Χρυσόκερρον* *Ἐλαφρον*, *Μέδουσαν*, *Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ κτλ κτλ*.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 24 Αὐγούστου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 30 Σεπτεμβρίου.

Ἀγίης σήμερον ὁ 47ος Διαγωνισμὸς τῶν λύσεων καὶ θὰ προκηρυχθῇ νέος εἰς τὸ ἐπόμενον φυλλάδιον.

466. Συλλαβόγριφος.

Ἐάν εἰς δύο γράμματα μίαν πρόθεσιν κολλήσῃς, λήμνην τινὰ ἑλληνικὴν εὐθὺς θὰ ἀπαντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πίττας Σουλιάτου.

467. Αεξίγριφος.

Κοντὰ σὲ δύο γράμματα ἂν μὴ ἑνα φανήρῃ, δυστυχισμένο ἄτομο τὸ βλέμμα σου θὰ πάρῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τίχ Τάκ

468. Στοιχειόγριφος.

Ὑπῆρξα διαβόητος καθ' ὅλον μου τὸν βίον, ἀποκεφαλίζομενος τί γίνομαι; Ὁρίον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαίδου Ἀπόλλωνος.

469. Λένεγμα δημῶδες.

Πίσω ἀπὸ κοκκαλένιο φράχτη κόκκινον σκυλὶ γαυγίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Σουλιάτου.

460. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὸ δίδει ὁ σφοδρὸς ἔμμε' εἰς τὴν ἀριθμητικὴν καθένας θάπαντήσῃ. Αὐτὰ σὰν κεῖνα πούχα γὰρ δὲν ἔχει: ὅτ' τὸ φῶς ἔγῳ δὲ εἶμαι μέταλλον καὶ ἐν μεγάλῃ χρήσει. Τὸ τέταρτον ἀρχαίρευσ' πέπε νὰ προσκυνήσῃς. Σὲ κάθε ρόμβον εὐκόλα τὸ ἔκτον θάπαντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεοδοίου Θ. Ζωιστοπούλου.

461. Πυραμῆς.

Νάντικαστα-
θῶσιν οἱ σταυροὶ
διὰ γραμμάτων,
ὥστε νὰ ἀναγινώ-
σκειται τὸ ὄνομα
δρόνου τῆς Ἀρα-
βίας, αἱ δὲ 10
στιγμαὶ τῆς βίσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ σταυ-
ροῦ νὰποτελῶσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου στρατηγού, οἱ
ἀνωτέρω 8 τὸ ὄνομα πτηνῶν, αἱ ἀνωτέρω 6 ἀν-
θους, αἱ ἀνωτέρω 4 λίμνης, καὶ αἱ ἀνωτάτοι 2
ἀρχαῖαι θεαί.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωρ. Καρδαμάκη.

462. Κυβόλεξων.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΓΓΕΕΗΗΑΠΡΡΣΥ-
ΥΩΩ σχηματίσιν κυβόλεξων τοῦ ὁποίου μία λέ-
ξις νὰ εἶνε ΓΕΛΩ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ερασμοῦ τῆς Φύσεως.

463-468. Κεκρυμμένα ὀνόματα ὀρέων.
α') Ἡ Τύρος ἦτο πρωτεύουσα τῆς Φοινίκης.
β') Τοὺς πάγους καὶ τὰ χιόνια τὰ φέρει ὁ
χειμῶν.

γ') Οἱ ἄνθρωποι τῶν μὲν ἄλλων τὰς κακίας
παρατηροῦσιν, τὰς αὐτῶν οὐχί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δὸν Κεχῶτη.

466-469. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῶν
αὐτῶν, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχημα-
τίσιν ἄλλας τόσας: ἱκανός, εἰκὼν, σταῦλος, τῶνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρθαίου τοῦ Δεσμίου.

470. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα εὐρωπαϊκῆς πόλεως.

1, Δῆμος τῆς Ἀττικῆς. 2, Ποταμὸς τῆς Ἀλ-
βαρίας. 3, Νῆσος τῶν Κυκλάδων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἡπειρώτου.

471. Γρίφος

Η Η Η Η Η Η
Η Ω Η Η Ω Η ρητῶ ρητῶ.
Η Η Η Η Η Η
Η Η Η Η Η Η

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμῶντος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 20 Ἰουλίου 1896.

373. Σκύλος, λύκος. — 374. Πεδίον, Παιδίον.

375. ΕΛΑΦΟΣ. — 376-377. Ἡ ἀντικατά-
στασις γίνεται διὰ τῶν
γράμμάτων λ καὶ μ, αἱ δὲ
σηματιζόμεναι λέξεις εἶνε
λαμῶς, μύλος, παλμός, θ-
μοῖος, λοιμός. — 378.

Σκευδὲς βραδέως (Σκότος, πονηρός, εἰρήνη, ὑψη-
λός, δίδω, ἐρωτῶ, βαδίζω, ράπτω, ἀγγέλος,
δικαίος, εὐτυχής ὀρεῶν, σπεύδω).

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομῇ-
καλοῦνται νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν
νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντας τὴν πα-
λαιάν των διεύθυνσιν καὶ 50 λεπτῶν γραμματό-
σημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας
ταινίας.